

EL LLIBRE QUE FA 500 PUBLICAT PER EDICIONS 62

MIRÓ LLEGIT Alexandre Cirici

Libres a l'abast, 101
Coberta feta especialment per Joan Miró

Edicions 62 - Provença, 278 - Barcelona

Edicions NULIDE inicia la nova
col·lecció NATURA I ESPORT amb

HAMS I PEIXOS

per
FERRAN SOLÀ I FORCH

200 pàgines, il·lustrat amb dibuixos,
relligat: 275 pessetes.

No és el que es diu «un llibre de pesca» —que ensenyi a pescar—, però farà passar bones hores als aficionats... i als qui encara no ho són.

Disquisicions, comentaris, reculls, apòloga, taxidologia, certes i correccions polítiques originals relatives a l'art piscatori i a la «pescomania».

UN LLIBRE SINGULAR, AME, INSTRUCTIU I DIVERTIT

PULIDE - Corders, 12 - Barcelona-3

ciri el Noucentisme, un a l'Avantgarda i un tercer a les línies comunes a tots dos moviments; però al seu l'obra se'n fa com a com a l'obra de Miró, la divina geometria per a la cultura de la burgesia colada.

Es curia observar que, malgrat

els seus contactes, dintre el camp públic, amb el Surrealisme, no va aplicar-hi per a fer cap crítica dels prejudicis escolars i geomètrics de l'arquitectura del seu temps. Però no l'hi podem fer retre. Aquestes coses se'n van desmarcament comuna a tota la cultura de l'època. —ALEXANDRE CIRICI.

sociologia

LA VAGA OBRERA de Joan A. Roig i Franchera. Col·lecció «A l'abast», 96. Edicions 62, Barcelona 1976.

Hem acut un llibre ben fet, de gran claredat expositiva, sobre un fenomen que gaudia d'un interès molt viu i sobre el qual la confusió ideològica i conceptual an al nostre país és de proporcions alarmants. Aquest llibre, escrit amb l'ajut d'una base dels «Llibres a l'abast» de l'època, és una convenient introducció general al fenomen de la vaga obrera. En Joan Roig ha sabut encetar el tractament del problema a partir d'una sèrie de categories prèvies de rigorosa conceptualització, de i fer-ne una tipologia. Ens dona, després, una visió històrica de l'evolució dels moviments vaguístics ja nencament amb algunes de les teories històriques més conegudes. L'exposició de les dimensions econòmiques i jurídiques del fenomen vaga completa el que podíem anomenar la part general del treball. La darrera secció del capítol dedicat a l'aspecte jurídic del conflicte vaguístic presenta la legislació espanyola, a partir de 1900, i la modificació qualitativa de l'evolució actual d'aquesta qüestió, i ens dona informacions molt interes-

sants fins i tot per al 1970. La darrera part del llibre és constituïda per un estudi —més descriptiu que no pas analític— del moviment vaguístic al nostre país des dels primers intents de fabricar a Alcoi el 1921, fins a l'època de la guerra del 1936. L'aspecte vertaderament interessant d'aquest llibre és la seva capacitat informativa, he i que, fins i tot en aspectes tècnics, l'actor es pot donar responsable d'algunes lacunes inevitables en un tema tan sensible. Tanmateix, fóra desitjable que, en una futura revisió d'aquest estudi, l'actor deliquís una secció a la teoria espanyola de la vaga —de Gramsci a Gora— que caldria afegir a la seva actual presentació de Rosa Luxemburg i George Sorel. Algun estudi —com ara l'obra col·lectiva de Cerdà sobre les vagues històriques (Indústries sàbines), més importants en el neocapitalisme, també hauria d'ésser inclòs en aquesta visió general del fenomen vaguístic. Esperem que el públic directament interessat en el món del treball i del sindicalisme faci força de d'aquest llibre d' Joan Roig i Franchera, que hem pot emprar com a eina de ens pedagògica. —SALVADOR GINER.

literatura

EPÍSTOLARI DE JACINT VERDAGUER, vol. 31 (1880-1882). Introducció i notes per Josep Maria de Casacuberta i Joan Torralba i Fàbrega. Editorial Barcino, Barcelona 1971 (Biblioteca Vergaderiana. Textos. Documenta. Estils. Volum VIII).

El tercer volum de l'Epistolari de Jacint Verdaguer consta de cent vint cartes —de les quals setanta-tres són de caràcter corresponduent al trienni 1880-82, transcrits amb rigorosa fidelitat i anotades amb gran precisió i rigurositat informativa per Josep Maria de Casacuberta i Joan Torralba. És el període en què Verdaguer escriu tot el cicle (i ja mencionat), la primera versió de La senyal de Sant Joan, la segona edició dels Hams, i diversos poemes patriòtics;

a més, el discurs presidencial del Josep Pla de Barcelona, 1901, una de les poemes més lles estructurades de la prosa catalana moderna. És una època en què Verdaguer, paral·lelament, es llança amb molt activitat a la propaganda religiosa i fa destaca les seves creacions líriques, circumstàncies que s'observa sobretot el 1882, bé que, essent el doctor Félix Sardà i Salvany la persona de qui rebé més estímuls en aquest sentit, hi es trobem constituïda en una carta d'aquest intranquil polemista, del

any de 1881. Durant els mesos que coincideixen doncs, producció i producció lírica destinada a la devoció popular; i aquesta producció afavorida en més ample divulgació del nom i de l'obra de Verdaguer, sense dubte, per la coincidència del ja mencionat esment l'engastament del sacerdot a les seves i el pas a la llengua catalana que aquestes cartes extenen al públic.

Contribueixen un fenomen molt singular del caràcter i del comportament de Verdaguer, la seva obra escrita en record del poeta Bartrina errant del seu temps i la seva desafortunada actuació enfront de la memòria d'aquest. Savors de la presència dels Josep de 1881, que li valgué fortes crítiques, algunes de d'artística i molt reveladores del judici que aquesta dels seus contemporanis al seu caràcter esmentat i equívoc, palès en d'altres ocasions semblants o més importants, bé que també. Aquest no testimoni de la personalitat verdagueriana, i finalment no és aprofitat fins ara, justificaria el titol del llibre d'aquest volum, si no hi concorressin, com hi concorren efectivament, molts d'altres mèrits de contingut i d'edició.

JOSEP ROMEU I FIGUERAS